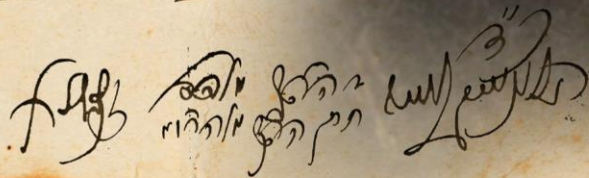

זכרון קודש

היכל פילאסופיה

גליון א' - כסלו תשפ"ג לפ"ק

דבר המערכת

זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו

דשנת תש"ב היו כבר, אבל הכצרות משונות, ומיתות רעות ומשונות, שחידשו הרשעים הרוצחים המשונים עלינו בית ישראל, משלהי תש"ב, לפי ידיעתי בדברי חז"ל ובדברי הימים לישראל בכלל, לא היה כמותם, וד' ירחם עלינו ויצילנו מידם כחרף עין, וחותרם "יום ועש"ק י"ח כסליו תש"ג. המחבר."

רבינו שתה את כוס התרעלה עד תומו, ד' שנים שלמות, באופן שא"א לשער ולתאר, מהרגע הראשון שהיה ביום י"ג תשרי שנת ת"ש לפ"ק, ביום שלישי בשבת נפל פגז ליד ביתו של רבינו, ורסיסים נורקו ופגעו בבנו יחידו האהוב ר' אלימלך בנציון הי"ד, שנפצע בצורה קשה ונפטר לאחר מכן, ובהמשך איבד את כלתו, אמו, ונחטפה ממנו בתו יחידו, והוא גורש יחד עם רבבות יהודים לגיהנום "גטו ווארשה" הידוע לשמצה, ושרד בגטו הארור עד אחר המרד עד ויבולא בתריא, שאו נשלך ל"מדינק" ונעקד שמה ביום ד' חשוון תש"ד על מזבח יהודי אירופה בתאי הגזים, ה' ינקום דמו, ולא השאיר אחריו שום שם ושארית.

חוץ מעלי הספרים דיליה, שהוא הוא עצם הצבת שם ושארית לרבינו הקדוש ולתורתו, הוא זיכרון לכל קודשי השואה הי"ד.

על כן אחים יקרים באים אנו בקריאה של חיבה, באו ועוררו לנו להפיץ את תורתו כבקשתו ורצונו, וכלשונו בכתבים שכתב בעומק בגטו ווארשה וכלשונו "תואילו להשתדל לחלקם ביעקב ולהפיצם בישראל, ונא להדפיס על כל קונטרסי שאני מבקש ומתחנן לפני כל אחד מישראל שילמד בספרי".

האמת צריך להיאמר, כי לשון קודשו של רבינו יש בו די והותר לעורר הלבבות, ולעלות בהר, רק כוונתנו בעלון זה הוא לקחת את דברי רבינו, ולהטעימו ולהגישו לפני כל אחד בישראל כשאיפת רבינו, שיהא הספר מצוי תחת כל מי שרוצה למשש בו, וכל אחד ימצא בתורתו את מבווקשו.

ויהי שנוכח לעשות רצון קודשו ובקרב ממש נוכח לתחיית המתים ונוכח שוב לאורו הגדול אמן כיה"ד

מה נכסף יום הזה שקיוונו לו, שאנו זוכים להופעת הגיליון, ובו תורות ורעיונות, מחשבות והגיגים, מאורו הגדול של רבינו האדור מוצל מאש, נצר נטע שעשועים, הרבי הגדול בענקים הרתיק ר' קלונמוס קלמיש שפירא ז"ע הי"ד האדמ"ר מפיאסעצנא.

רבינו הגדול מפיאסעצנא היה עולה ומדליק את מנורת ישראל, ברשפי שלהבת לבבו, שהיה כלפיד אש ואבוקה, והדליק לבב בני ישראל עד שגם לבבם פנה היום אל ה' אלוקינו, עד שלהב האש קודש עלה בלבבם מעליה, והלומד דבריו יודע להעיד, שאכן דבריו הוא כעין נבואה, שכל דבריו הקדושים מתלבשים על דור עני כיום הזה, שמכל תיבה ומילה שלו נראה כאילו היה חי בדור יתום שלנו, ומבין כל הקשיים והאתגרים שיש לנו בדור זה, והוא מתוך רוחב בינתו מאיר לנו הדרך והנתיב, ומיעץ אותנו את הדרך אשר נלך בה, ועומד על גבינו כמלאך משרת, ואומר גדל.

תלמידיו מעידים, שאפילו אחרי עשרות שנים, נרגש להם כאילו עומד עליהם ומורה להם הדרך, ממש כמו בעת אשר חיו אתו יעמו, וכמו שאמר חז"ל (ברכות יח, א) צדיקים במיתתן נקראו חיים, וכל מי שטעם מנופת צוף של דברי רבינו, יודע ומרגיש בכל רגע, שאכן רבינו לא שכח ממנו, ועומד לידו ועונה ואומר לו איך יתנהג בעלמא דהין, אשרינו שזכינו לאור הגדול המאיר לארץ ולדרים עליה.

כידוע רבינו עבר תלאות השואה, וכידוע לכל, שהשואה הארורה היה צרות רבות ומשונות שהשכל האנושי לא יכול לסבלה, את הוועות, והרדיפות, וההתעללות ביהודים עם הנבחר, אין כל עט שיכול לתארה ולכתבה, ואיה הלב שיכול להכילה, וכמו שנמצא בתוב בדברי רבינו בספרו אש קודש, שכתב בעמק הבכא, וזה לשונו שם (חנוכה תשי"ב) "אלו האנשים שאומרים שייסורים כמו אלו עוד לא היו לישראל, טועים הם, בחורבן בית המקדש בביתר וכי היו כמו אל"ו ומציין שם בהגיה בזה הלשון, "דק כהצרות שהיו עד שלהי

האור במשנת רבינו

עבודת ה'

משנה את כל המבט והגישה לעבודת ה' ונאה הדברים לאומרם, ידוע שהגאון ר' חיים קרייזווירטה (גאב"ד אנטוורפן) שימש כראש ישיבה בישיבתו של רבינו בווארשה, ופעמים מספר הפליא לספר בגדולת רבינו, וסיפר לבנו הרה"ג ר' צבי שליט"א, שבתחילת הצרות בווארשה נהרגו בנו ובתו של רבינו רח"ל, ובאותו זמן שהתאונן במר מצבו, שלח להגאון ר' חיים לברר האם יש לו מה לאכול, וממה לחיות, ולא היה נחשב לו הצרות שהייתה באמתחתו, רק דאג לאחרים האם טוב להם.

וכן סיפר עוד שפעם בגטו לא מצא רבינו מים לנטילת ידיים קודם התפלה, ואחר הרבה מאמצים מצא יהודי שהייתה באמתחתו קצת מים לשתייה להרוות צימאנו כשיצטרך, וביקש ממנו רבינו שיואל למכור לו המים בתמורת חלקו בעולם הבא, ולא הייתה נחשב לרבינו כל חלקו בעולם הבא בעבור מצוה קלה מדרבנן.

וזה מחדיר לנו רבינו בכתביו כל העת וכל זמן, שצריך האדם להתחבר בפנימיות לבבו לקודשא בריך הוא בתמימות, ביראת הרוממות מהדר גאונו, ומאהבה עזה "כברא דאשתדל בהון בתר אבוי ואמיה דרחים לון יתיר מגרמיה" (וזה"ק ח"ג רפ"א ע"א) וכל כולו יתהפך בקרבו לטובה ולקדושה, ולא יכבה נרו לעולם, וכמו שכתב שם בדרך המלך, וזה לשונו:

וזה ענין "כבתה זקוק לה" (שבת כ"א ע"א), המנורה במקדש פעלה לקדש ולהאיר את לבות ישראל, וכן הנר חנוכה כנודע, לכן אמר רב הונא "כבתה זקוק לה", לא שתהיה ההארה רק לשעה, רק כל הזמן יאיר, ואם כבתה יתקנה וידליקנה שוב, ורב אומר, לא די בזה לבד, רק צריכים לעשות שלא תכבה, כלומר, אנו מדברים ברמו הנר חנוכה, ולפי מצבנו בעבודה "אמר רב וכי אסור להשתמש לאורה" כי כניל עיקר התיקון שלא יהיה אור רק לשעה, כמו כל דברים הגופניים, אלא שידע האיש שלא די לו בעשייה לבד, רק שיעשה ויקדש את עצמו, ואסור להשתמש בנר חנוכה תשמיש של חול, רק כל מקום שאור חנוכה מגיע יתהפך לתשמיש דקדושה, וכשיהפך את עצמו ותשמישיו לקדושה, לא יכבה האור קדושה הבא מנר חנוכה.

"עבודת ה'" שתי מילים שמעוררים בכל יהודי התעוררות של כמה מיני הרגשות, התרגשות, שאיפות, [וגם אכזבות...] כל אחד עם החיים שלו, עם הכוחות שלו, עם ההשגות וההיבטים שלו, וכל אחד יודע לספר על כמה מיני שאיפות שהיה לו, וכמה מיני תירוצי הייצר, שבא מיסוד העפר הוא העצלות.

כל אחד המכיר קצת רוח החסידות ודבק אליה, יודע שכפלי אור הגדול של הבעש"ט הכל נמס, כל היצרים, וכל המניעות, והעיסוק התמידי זה לא תירוצים למה לא, רק רצון שאיפה והשתוקקות לעלות גבוה.

וזה אחד מן היסודות שרבינו מניח על הדרך לעלות בסולם בית קל, שעיקר הסיבה שיש לו לאדם תירוצים ומניעות שונות, הכל בא בגלל שעובד את ה' תמורת קבלת פרס, או מיראת העונש, אבל מי שאימת המלך עליו ועובדו כבן שמשתדל בתר אביו, אין כאן מקום למניעות ותירוצים אלו.

וכמו שכתב רבינו בספרו "דרך המלך", שבת חנוכה (מקץ, תרצ"א), וזה לשונו:

כל התירוצים והערמות של המניעות ישנו ביותר באדם שעובד מיראת העונש. מי שירא מן המלך רק שלא יענשוהו, אז מבקש לו תרוץ לתרץ את עצמו ולהפטר מעונשו, וכ"כ מתרגל בבקשות התירוצים, עד שיותר דורש ומבקש אותם, מאשר לבקש מצוות ואיך לקיים באמת רצון המלך. משא"כ מי שעומד לפני המלך, ורק אימת המלך, כבודו וגדלו מפילים עליו יראה ופחד, לבו רחוק מכל תרוץ ומכל ערמה, לרמות את עצמו ואת זולתו. מתפחד ומשתוקק הוא לעובדו, אדרבה, לפעמים אף שכבא לו מניעה אשר מונעת באמת, כגון מחלה וכדומה ח"ו, ג"כ לא יירגע בה. יצטער ויאמר בלבו - הן אמת שגם את המשוגע אין להעניש על מעשי תענועיו, כי לו התירוך והמניעה האמתית שמשוגע ר"ל, אבל האם טוב לו בזה, האם אין זאת המרידות היותר גרוע, על שיש לו המניעה הזאת שמשוגע הוא.

וזהו מיצוי דמו של רבינו הגדול, שכל המונע את עצמו מעבודת קונו, אפילו שיש לו כל מיני פיטורין שונים, אם כל זה, בפנימיות הוא המפסיד העיקרי כאן, הלך חיים שכזאת